

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

2014. június

XXI. évf. 6. szám

Isten Lelke megerősít

(ApCsel 2,1-4)

Az áldott emlékezetű Csiha Kálmán erdélyi püspök egyik írásában arról beszél, hogy vasárnaponként, az egész világon, milyen óriási tömegek indulnak el a templomokba.

Nem kötelező templomba menni, semmi anyagi haszna nincs abból senkinek, az emberek mégis elindulnak. Valami belső erő indítja őket. A Szentlélek munkája ez, aki gondoskodott arról, hogy kétezer év alatt a keresztyén egyház megmaradjon. Elmúltak és romba dőltek virágzó államalakulatok, emberi szerveződések, de az egyház, a Szentlélek munkája nyomán, máig fennmaradt.

Mi sokszor keveset látunk a Lélek munkájából. Isten titka a működése. Ahogyan voltaképpen magunkat sem ismerjük. Azt sem tudjuk, honnan jönnek gondolataink. Egy emberi lélek is alakíthatja a másik ember életét. Barátok, családtagok, ismerősök hatnak egymásra. Megváltoztathatják egymást, alakíthatják a másik ember életét.

Mennyivel inkább tud hatni reánk Isten Szentlelke! Gondolatainkra, életünk történéseire. Segít bennünket, hogy jó gondolatokra jussunk. Segít, hogy egy akarattal együtt legyünk. Tizenhat nemzeti-ség érti a maga nyelvén Isten szavát, Jeruzsálemben. A bábeli zürzavart Isten Lelke egyetlen hanggá, akarattá egyesíti. Még mielőtt azt olvasnánk, hogy megjelennek előttük a kettős tüzes nyelvek, Isten már készíti az emberi lelkeket. Készít a Lélek várására, fogadására, hogy lássunk magunkat, életünket, az Ő Igéje tükrében. Ne másokat méregessünk, méricskéljünk, faricskáljunk, mert fennáll a veszély, hogy ennek nyomán éppen a mi életünk feneklik meg. Mennyire keveset tudunk önmagunkról, és ezzel szemben mennyire jól ismerjük, vagy inkább csak ismerni véljük a másik embert. Két perc alatt, levegővétel nélkül, minden rossz tulajdonságát el tudjuk sorolni valakinek.

Isten kitartóan szembesít. Ma még talán eltolum ezt a tükröt. Holnap meg háttal állok neki. Holnapután bedugom a füleimet. Aztán mégis lesz egy nap, egy alkalom, amikor a szívig hatol az Ige. Amikor megtalál, sőt szíven talál a szó,

az Istentől jövő üzenet. Amikor nem az a fontos, kit használ az Isten, csak az: ez most nekem szól. Ez most szembesíteni, megtartani, erősíteni akar. Valahogy így állnak pünkösöd napján a tanítványok, akiket Isten egybe gyűjt; a Lélek várására, fogadására előkészített szívvel.

Az a vigasztaló érkezik, akit Jézus megígér, és akit a világ be nem fogadhat, mert képtelen felismerni. Felismeri és ismeri ugyan a harag és a gyűlölet, a bosszú és a keserűség lelkét, amely képtelen vigaszt nyújtani. Képtelen egyakaratra munkálni, mert nincs köze Istenhez, sőt elválaszt Tőle. Lélekkel megtelt életekről olvasunk. A Lélek jelenléte pedig soha sem marad titokban, mert azt cselekszi, hogy dicsőít-

tessék az Atya a Fiúban. Isten megerősíti az övéit. A bújdosókat, a bezárkóztakat. Úgy jön, ahogy Jézus mennybemenetele előtt ígéri: nálatok lakik és bennetek marad (Jn 14,17). Isten, pünkösöd napján megerősíti jelenlétét az övéi életében. Megerősíti velük vállalt közösségét. A Lélek jelenléte Isten közösségvállalását, erőforrását jelenti életünkben, szolgálatunkban. Olyan jelenléte és erőt, amely készsé tesz végezni a Krisztustól kapott megbízást.

A Lélek kiáradása, első lépésben Isten velünk vállalt közösségét jelenti. Azt a közösségvállalást és jelenléte jelenti, amit az Édenben megtapasztal Ádám és Éva a teremtő Istentől, majd megtapasztal az Istentől elrugaskodott, büntől fertőzött életű ember, a megváltó Is-

tentől. S, most betölti a Szentlélek Isten áldó jelenléte. Magyarán: Isten jelenlétének újabb fázisára csodálkozik rá az ember.

Isten Lelke kiárad a tanítványokra. Az első cselekvő, maga az Isten, aki Lelkében ismét a földre jön, de ezt most nem a tetet öltés csodája által teszi, hanem a szívekben lakozás által. Úgy, hogy övéit szenteli meg (hiszen a Szentlélek templomai lesznek), vezet és bátorítja. Ennek nyomán Krisztus teste, az egyház, a Lélektől erősítve, elrugaskodik, megmozdul, mozgásba lendül, megszólal. Krisztust hirdeti az ajka. Amit itt még álmélkodás és csodálkozás kísér. De

St. Jakab templom Köthenben
foto: Cs. L.

Áldott pünkösdi ünnepeket!

tudjuk, hogy jön majd üldöztetés és fenyegetés is. Jönnek majd helyzetek és századok, amikor szunnyadni látszik a Lélek, búvópatakává vékonyodik munkája, de majd ismét hatalmasan és szuverén módon kijelenti magát, az Őt szeretőknek.

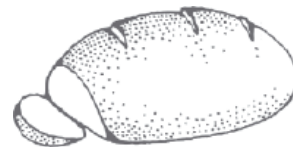
A jelen embere, életében kétségbeesetten kapkod Isten jelenléte után. Amolyan feltámadás utáni tanítványi állapotban találja a Lélek. Bezárt ajtók mögött; néha egységgel, de többször kétséggel teli szívvel. Éhezi és szomjazza az Isten-élményt, a „sebesen zúgó szélnek zendülését”, Isten Lelkének biztonságot jelentő jelenlétét. Mert sok-sok lélek-mérgezéssel töltesett már. Lerakódott szívében a kétségbeesés, a félelem, a szeretetlenség és az aggodás lelkiülete. Mindegyik egy-egy újabb réteget képez, amely mérgez. És mindegyik megkötöz. Gúzsba köt. Pünkösöd ellentétjét jelentve: nem in-

dít és elnémít. Nagyszombati állapotot idéz fel, temetői csendet, Jézus nélküli jelent.

Az Istenélmény hiányától aggódo és rettegő tanítványi sereget biztatja és bátorítja Jézus, mennybementele előtti búcsúbeszédében. A ma emberének is számos kapaszkodót hagy maga mögött az Isten Fia, amibe egy kicsi gyermek is bele tud kapaszkodni. Miként Árva Bethlen Kata kilencéves kislánya, aki amikor haldoklik, ő bátorítja a szüleit: „Ne szomorkodjatok miattam, édesanyám asszonyom, mert én az Úr Jézushoz megyek.” A Szentlélek hitet és erőt ad neki. Ennek a kilencéves gyermeknek. Az emberi lélek bizonytalanságára Isten Lelke a maga bizonyosságával válaszol. Ma is. Nekünk is. Minden élethelyzetünkben kérjük tőle Szentleke erejét, áldását és vigasztalását.

Fábián Tibor, Nagyvárad

Nemcsak kenyérről él az ember

Olvasandó: Jób könyve 39. része

Az előző fejezetben nem sikerült elmondani, ami –úgy mond- időszerűvé teheti magyarázatomat a mai keresztyén ember számára. Valójában arra szeretnék rámutatni, ami megkönnyítheti mánkban Isten munkáinak keresztüli tiszteletét, elfogadását. Jóbnak is erre mutatva akarja megvilágítani azt, amit évezredek távlatából sem ragadhat meg az ember értelemmel, csak hittel. A teremtett mindenség az, amin keresztül szemlélhetjük, értelmünkkel megközelíthetjük Teremtőnk munkásságát - példa rá a VIII. zsoltár. Jóbót is a Föld megalkotásának kérdéseivel szembesíti először, hogy ráébredje, milyen jelentéktelen porszem az ember Hozzá képest. Számunkra már nem csak a szemmel belátható, de a különféle távcsövekkel észlelhető, s az ésszel jól-rosszul felérhető végtelen fogalma, a fényévek milliárdjai, a csillagrendszerek százmilliói hirdethetnék, milyen hatalmas ÚR az, akit Krisztus által Atyánknak szólíthatunk. De pont a fordítottja történik, sokan ezek miatt tagadják meg Istent, hogy aztán bálványok rabságában haladjanak a megsemmisítő vég felé. Megdöbbenő, hogy az a sok ismeret, amelynek megszerzését részben megengedte számunkra, részben még rejtve tart előttünk, nem az alázat, de az ellene lázadó elbizakodottság irányába sodor minket. Pedig milyen kevés ebben az élettelen természetben –a minket körülvevő univerzumban- az élet. Rajta, Fián és Őt szolgáló vagy ellene lázadó angyalain, valamint Szentleke megjelenítésén kívül nem igazán sikerült értelmes, emberhez hasonló lényekkel találkozni. (De ha netalán mégis volt, vagy lesz ilyen, azzal sem a kislánya elvesztése miatt Isten ellen forduló Darwin elméletét kellene elfogadnia a hívő embernek, hanem alább hagyni az emberi nagyság illúziójának pátyolgatásával, megragadni a Krisztusban adott kegyelmet, a meghívást menyneki országába).

Ebben a 39. fejezetben pedig arra inti Jóbót az ÚR, hogy nem ismeri az őt körülvevő élő világot sem. A Jubileumi Kommentár magyarázata ezt mondja: „Az Úr az élettelen természet jelenségeitől az élő világ felé fordítja Jób figyelmét: ismered-e a titkát az oroszlánnak, a hollónak, a kőszáli zergének, a vadszamárnak, a bölénynek, a buta, de félelmet nem ismerő struccmadárnak, a ragadozó madaraknak? Az

előző kérdések lényege az volt: képes vagy-e arra, amire Isten képes? Itt: irányíthatod-e, taníthatod-e ezeket az állatokat? ... Ezek a vadállatok úgyszólván az ember tudta és gondoskodása nélkül élnek, Isten táplálja őket, aki kölykeik kihordását is könnyűvé teszi számukra.”

S vajon mitőlünk nem kérdezhetné, hogy a mikroorganizmusokon, az egysejtűeken keresztül mennyi titkába engedett beletekinteni teremtményeinek, de az eredmény nem a hálás csodálkozás, hanem az ellene lázadó düh, az élet tartamának meghosszabbítása, még ha belepusztulunk is?!... De beszélhetünk az élet sokféle változatáról is, amelyek itt vannak, de olykor felfedezni sem, vagy igazán létezésük értelmét feltárni nem akarva - kipuhtítjuk őket.

De elgondolkodhatunk azokon a finom különbözőségeken, amelyek a teremtmények sokféleségét felsorolva szemléltetik, milyen sokrétű az ÚR alkotó készsége. A jelenben ezt elég azzal alátámasztanunk, hogy nincs két azonos ujjlenyomattal létező ember. Ennek ellenére, hogy ilyen nagy a különbözőség közöttünk, mégsem tagadható le az összetartozásunk. De fájtánk nem lépheti át azokat a határokat, melyeket a Teremtő rendelt el. Nem adhat erőt és nem ruházhat fel olyan tulajdonságokkal más fajokat, amelyeknek titkát, mértékét csak Ő ismeri, csak Ő mérhet ki. (Jól lehet, ezzel szembe állíthatók a génebeszet, a klónozás tudományának eredményei, de maguk a tudósok is bevallják, hosszú távon nem képesek megbecsülni, milyen következményekkel járhat, ha ezen az úton tovább kísérleteznek... A gőzgépek, a robbanómotorok, vagy az atomenergia felfedezése idején szinte senki nem gondolt a várható negatív hatásokra, a klímaváltozás lehetséges bekövetkezésére.) Viszont amit Isten megtesz ezzel a sokféle emberrel, azt Jézus így mondta: „Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon vannak tartva” (Mt. 10:30).

A korántsem teljes kitérő után, amely talán nem volt felesleges, térjünk vissza a megkezdett fejezet magyarázatához. A Jubileumi Kommentár magyarázatát idézem, amely ezt mondja: „A 39 : 34–36. Az Úr első beszédének vége. A kérdések hosszú sora és a természet csodáinak felvonultatása után az Úr ismét megszólítja Jóbót, hogy egy rövid kérdés

formájában az egész tárgyalás céljára figyelmeztesse. A 33. és 34. vers között egy kis szünet tételezhető fel, amely alatt Jób a hallottak hatását tudatosíthatja magában... Aki Istent felelősségre vonja, az feleljen ezekre a kérdésekre. Jób kicsinységének teljes tudatában megvallja, hogy nem tud válaszolni Isten kérdéseire, ezért el kell némulnia. A beszéd egyik célja ezzel el van érve. Jób önként aláveti magát Istennek. Isten azonban még mélyebbre hatol és a Jób göggyéből eredő tévelygés ellen fordul”.

Számunkra, Teremtőnkben hívő keresztyén emberek számára hitünk megerősítését is szolgálja az, hogy amikor Isten beszélni kezd, akkor az embernek el kell némulnia. Talán arra is utal Jób történetének szerzője, hogy gondolkodjunk el, azon, hogy a legtöbb ember érzelmi eltévelyedés következtében, vagy ismeretének elferdített, esetleg hiányos volta miatt lázad Isten ellen. De aki nem keresi a visszautat ebből az eltévelyedéséből, aki hiábavalóvá teszi Isten Krisztusban felkínált kegyelmét, megbocsátó üzenetét, az jóvátehetetlen hibát követ el, mert kizárja magát az új teremtés még nagyobb csodájából.

Ima: Imádkozzunk a 49. Zsoltár verseivel: A karmesternek: Kórah fiainak zsoltára. Halljátok ezt mind, ti népek, figyeljen a világ minden lakója, közemberek és előkelők, gazdag és szegény egyaránt! Bölcs dolgokat beszél majd szám, szívem gondolatai értelmesekek. Példázatra figyel fülem, hárfakísérettel adom elő talányomat. Miért féljek a gonosz napokon, ha körülvesz az alattomosok bűne, akik vagyonyukban bíznak, és nagy gazdagságukkal dicsekszenek? Hiszen senki sem válthatja meg magát, nem adhat magáért váltságdíjat Istennek. Mert olyan drága az élet váltsága, hogy végképp le kell tennie róla, még ha örökké élne is, és nem látná meg a sírgödört. Pedig meglátja! Meghalnak a bölcsök, a bolond és ostoba is elpusztul, és másokra hagyják vagyonyukat. Azt képzelik, hogy házuk örökké megmarad, lakásuk nemzedékről nemzedékre, földeket neveznek el róluk. De a gazdag ember sem marad meg, hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak. Ez a bolondok sorsa, és követik őket azok, akiknek tetszik beszédük. (Szela.) Mint juhok

kerülnek a holtak hazájába, a halál lesz a pásztoruk. Alakjuk eltűnik a holtak hazájában, nem lesz lakásuk. Reggelre a becületek uralkodnak. De Isten engem kivált a holtak hazájából, és magához fog venni. (Szela.) Ne törődj azzal, ha valaki meggazdagszik, ha sok kincs lesz is házában. Úgysem vihet magával semmit, ha meghal, nem követi kincse. Bár életében áldottnak tartja magát, és dicsérik, hogy jól megy sora, mégis őseinek nemzedékéhez kerül, soha többé nem lát napvilágot. Mert a gazdag ember sem marad meg, hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak. Ámen

-id. f

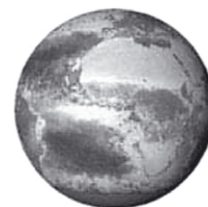
BIBLIAOLVASÓ

u e z é k f o n a l

1.	K.	Zsolt 79	2Kor	1, 12–22
2.	Sz.	Zsolt 80	2Kor	1,23–2,4
3.	Cs.	Zsolt 81	2Kor	2, 5–17
4.	P.	Zsolt 82	2Kor	3
5.	Sz.	Zsolt 83	2Kor	4, 1–6
6.	V.	Zsolt 84	2Kor	4, 7–18
7.	H.	Zsolt 85	2Kor	5, 1–10
8.	K.	Zsolt 86	2Kor	5,11–21
9.	Sz.	Zsolt 87	2Kor	6, 1–10
10.	Cs.	Zsolt 88	2Kor	6,11–18
11.	P.	Zsolt 89, 1–19	2Kor	7, 1–7
12.	Sz.	Zsolt 89,20–38	2Kor	7, 8–16
13.	V.	Zsolt 89,39–53	2Kor	8, 1–15
14.	H.	4Móz 1	2Kor	8,16–24
15.	K.	4Móz 2	2Kor	9
16.	Sz.	4Móz 3	2Kor	10, 1–11
17.	Cs.	4Móz 4	2Kor	10,12–18
18.	P.	4Móz 5	2Kor	11, 1–15
19.	Sz.	4Móz 6	2Kor	11,16–33
20.	V.	4Móz 7	2Kor	12, 1–10
21.	H.	4Móz 8	2Kor	12,11–21
22.	K.	4Móz 9	2Kor	13
23.	Sz.	4Móz 10	Efézus	1, 1–14
24.	Cs.	4Móz 11, 1–15	Ef	1,15–23
25.	P.	4Móz 11,16–35	Ef	2, 1–10
26.	Sz.	4Móz 12	Ef	2,11–22
27.	V.	4Móz 13	Ef	3, 1–13
28.	H.	4Móz 14	Ef	3,14–21
29.	K.	4Móz 15	Ef	4, 1–16
30.	Sz.	4Móz 16	Ef	4,17–32
31.	Cs.	4Móz 17, 1–15	Ef	5, 1–20

J
Ú
L
I
U
S

VILÁGOLDAL

Hitről hívóknak

Kanadai lelkész a REV élén

A Református Világközösség Hannoverben ülésező végrehajtóbizottsága május 13-án megválasztotta a szervezet új főtítkárát Christopher Ferguson személyében.

A REV több sikertelen pályázati kiírás után megválasztotta Setri Nyomi utódját. A kanadai Krisztus Egyesült Egyházának 61 éves lelkésze hazáján kívül a Közel-keleten, Dél-Amerikában is szolgált, valamint dolgozott az ENSZ kötelékében. A gazdasági igazságosság iránti harcosszervezetről ismert új főtítkár izgalmas és felemelő kihívás jellemezte, hogy „a közösség és igazságosság iránti megújult

elkötelezettség részese” lehet.

A Református Egyházak Világközössége (REV) 80 millió keresztyént tömörít szerte a világból a presbiteriánus, református, kongregacionalista, valdens, egyesült és egyesülő egyházak sorából. 229 tagegyháza aktívan részt vesz a misszió, az egység és az igazságosság előmozdításában a világ 108 országában.

A harmadik pályázati kört sikeres jelöléssel záró bizottság vezetőjeként a REV korábbi elnöke, Clifton Kirkpatrick szerint Ferguson kiváló főtítkára lesz a világszervezetnek, amely januárban Hannover-

be tette át székhelyét. „Rendkívül fontos, hogy az új központban olyan ember dolgozzon, aki kiterjedd ökumenikus kapcsolataival hozzájárulhat ahhoz, hogy a REV munkája látható legyen. Chris ilyen ember, helyi és globális tapasztalattal a háta mögött” – nyilatkozta Jerry Pillay, a REV elnöke.

Setri Nyomi, a REV 14 év után idén augusztusban leköszönő fő-

titkára ugyancsak üdvözölte a választás eredményét és úgy nyilatkozott, hogy a megfelelő időben került megfelelő helyre a megfelelő jelölt. Ferguson feleségével nyáron költözik Columbiából Hannoverbe és augusztus 1-től veszi át a szervezet vezetését. Beiktatására május 18-án kerül sor a német városban.

Külügyi Iroda, Forrás: WCRC.ch

Regionális református összefogás

Bécsben találkozott május 19-én a magyar, a német és az osztrák reformátusok képviselője, hogy a dél-, közép- és kelet-európai, többségében magyar református egyházak közötti tapasztalatcserét előmozdítsák. Ezúttal az egyház prófétai szerepe a téma.

Ulrich Barniske, a Német Református Szövetség vezetőségi tagja, Thomas Henefeld az Ausztriai Református Egyház szuperintendense és az MRE külügyi irodavezetője Bécsben a következő tanácskozást készítették elő, aminek 2015. április 13 és 17 között Prága ad otthont. Az eseményre Németországból, Svájcban, Olaszországból, Csehországból és a Kárpát-medencéből mintegy harminc résztvevőre számítanak.

A konzultáció az egyház prófétai szerepe kapcsán a bibliai és hitvallási alapjaival éppúgy foglalkozik majd, mind az egyházak aktuális társadalmi szerepvállalásának kérdéseivel. A kommunizmus tapasztalata éppúgy nem maradhat el, mint az a kérdés, hogy az érintett egyházak nyilvános szerepvállalása, társadalmi megnyilvánulásai és politikai elkötelezettsége mennyire mondható hitelesnek. A bibliai, dogmatikai és szociáletikai szempontok mellett az aktuális egyházi gyakorlatról is eszmét cserélnek a résztvevők. A vitaindító előadások-

kat várhatóan Fazakas Sándor, Georg Plasger német, Jindrich Halama cseh és Daniele Garrone olasz professzorok tartják majd, akik egyben a mentorként vesznek részt konzultáció egészén.

A három szervező egyház korábbi évtizedes hagyományt elevenített fel azzal, hogy 2012. októberében regionális tanulmányi napot szerveztek több mint tíz egyház lelkészének részvételével. A berekürdői konferencián a Heidelbergi Káté jubileumára készülve vitatta meg a hitvallás aktuális teológiai és etikai jelentőségét az egyházak életében.

„A Befelé irányuló önkritika és kifelé irányuló éberség: egy politikai és szociális értelemben egyformán elkötelezett egyháznak ezek az ismertetőjegyei. Az egyház a megbocsátás által él és vállal részt Jézus Krisztus szolgálatában, az emberekhez való szeretetteljes oda-fordulásban és a világért való imádságban. Akkor, amikor az egyházban a lelkész-centrikusság és a szubjektívizmus egyre nagyobb teret kap, ennek a reformátori gondolatnak a felidézése elengedhetetlen” – összegezte a konferencia eredményét akkoriban az egyik előadó, Matthias Freudenberg, a saarlandi egyetem lelkész-professzora.

Külügyi Iroda/reformatus.hu

Amsterdamban találkoztak az európai ökumenikus tanácsok főtítkárai

A különböző európai keresztény egyházak nemzeti tanácsainak főtítkárai évente egyszer üléseznek, mindig más európai országban. Tavaly Helsinkiben, Finnországban találkoztak, idén május 20. és 23. között Hollandia, azon belül Amsterdam volt a házigazda.

Tizenhat európai ökumenikus tanács főtítkára volt jelen az Európai Egyházak Konferenciája (EEK) egésze alatt szervezett alkalmon. A főtítkárok beszámoltak arról, hogy milyen változások történtek a tavalyi évben nemzeti tanácsaik életében.

Több beszámolóban is kiemelt témája volt az egyház és állam kapcsolatának a viszonya. Az állam támogatja anyagilag az egyházakat, néhány országban az ökumenikus tanácsokat is. Több főtítkár beszámolt arról, hogy különböző bizottságaik milyen jól szervezeten működnek és tudományos és teológiai szempontból is milyen komoly anyagokat adnak ki. Magyar viszonylatban nem szégyenkeztünk, hiszen az Európai Egyházak Konferenciája Nagygyűlése Budapesten volt, amelyben az ökumenikus tanács tagegyházaival együtt házigazda szerepet töltött be.

Az első napon több előadást hallhattunk a „Gazdasági krízis és az egyházak felelősségvállalása” címmel. Az előadást: Dr. Trinus Hoekstra református lelkész-szociológus és Dr. Huib Klamer jogpszichológus tartotta. Előadásukban rámutattak arra, hogy milyen komoly feladatokat végeznek a krízishelyzetbe jutott családok érdekében a holland egyházak. Sokszor a kormányt felülmúló módon cselekednek.

A második napon Antwerpenbe, Belgiumba utaztak az ökumenikus főtítkárok. Az egész napot a Belga Egyházak Ökumenikus Tanácsa szervezte. Meglátogattak egy egyházi szeretetotthont, ahol na-

gyon magas minőséget tapasztalhattak idősek, hajléktalanok és fiatalok lelkigondozása terén. Délután a város katolikus püspöke tartott tájékoztatást az ökumenikus kapcsolatokról. Kiemelte a szabadegyházak terjedését. Elmondta, hogy főként a migránsok körében munkálkodnak a szabadegyházak, ahova a katolikus egyház olyan erővel nem jut el, mint ők. Lehetőség volt a kikötővárosban találkozni a kikötői lelkésszel, aki egy hajóút alkalmából beszélt munkájáról a főtítkároknak.

A harmadik napon a főtítkárok folytatták tanácsaik munkájának bemutatását egymás között. Téma volt az ökumenikus tanácsok szerepvállalása az oktatásban, majd az ír főtítkár az emmausi tanítványok történetét magyarázta, ezután egy gyakorlati rész következett. A főtítkárok el kellett, hogy menjenek kettesével sétálni és beszélgetniük kellett húsz percen keresztül.

Dr. George Molenkamp nyugalmazott üzletember az amszterdami egyetem professzora az egyházak felelősségéről beszélt a környezetvédelem kapcsán, különös hangsúlyt fektetve a vízre. Dr. Gé Dpeelman előadásában kiemelte a muszlim nők hátrányos megkülönböztetését a hidzsáb viselése kapcsán.

A negyedik napon Dr. Guy Liagre, az Európai Egyházak Konferenciája főtítkára számolt be az EEK munkájáról. A következő főtítkári értekezlet a jövő évben Németországban lesz.

Dr. Fischi Vilmos/reformatus.hu

GYÜLEKEZETEINK életéből

Szalóc és Vígtelke

Talán kissé megkésve de annál nagyobb tisztelettel küldjük írásunkat, megemlékezvén a március 15. eseményekről. Mint minden évben Szlovákia Református Keresztyén Egyház szalóci és vígtelkei egyházközségei, Szalóka Polgári Társulás és Csemadok h.sz. idén Petőfi Sándor fehéregyházi eltűnésének 165. és hamvai szibériai megtalálásának 25. évében ünnepi megemlékezést tartottunk. Erre 2014. március 16., vasárnap délután került sor a szalóci református templomban, mely ünnepi Istentisztelettel kezdődött, melyet Nt. Mgr. André János tartott. Utána a Szalóka Polgári Társulás énekkara hazafias – forradalmi gitár és hegedű kísérete mellett dalokat énekelt. Közben a községeink fiatalabb és idősebb polgárai az alkalomhoz méltó verseket adtak elő. Utána a templomkertben található kopjafánál az emlékezés koszorúit helyeztük el. A meghitt rendezvény szeretetvendégséggel zárult a Községi Hivatal kultúrtermében. Mindenkinek ízllett az ügyes gazdasszonyok által ké-

szített kocsonya.

Isten iránti hálával megköszönjük minden szervezőnek, szereplőnek és résztvevőnek!

Március hónapja a mi kis közösségeinkben egy szomorú helyi évfordulóról is szól. Éppen egy éve, hogy eltávozott közülünk egy református asszonytestvérünk, egy összetartó kapcsolcs, mindenesünk, vígtelkei gondok helyettesünk, pénztárosunk *ö.zv. Bukó Józsefné Nagy Margitka* a mi *Manykánk*. Kifejezni hálánkat a hű szolgálataért gyűltünk össze emlékezni a sírjá-

nál a vígtelkei temetőben március 20-án. A meghitt emlékezést lelkészünk Nt. Mgr. André János foglalta csokorba. A jelenlévő szalóci és vígtelkei presbitertestvérek a kedves halottunk legkedvesebb szoltárának éneklése közben helyezték el az emlékezés gyönyörű vörös rózsáit sírhalmára. Kértük a Jó Istent nyugosztalja szeretett halottunkat örök nyugalomban a feltámadás reményében.

A szalóci és vígtelkei presbitérium és testvérek nevében Bokros Gyula, vígtelkei gondnok.

Foto: Ferencz Tamás presbiter

Cursillo, ahol az Úr csodásan működik

Mindenek előtt szeretném megköszönni az Úrnak, hogy kiválasztott és testvéreimen keresztül elhívott erre a hitbéli alkalomra. Mint már többször is megtapasztaltam az Ő kegyelmét, az áprilisban sorra került hitmélyítő alkalmon is azt tapasztaltam, hogy ezzel az elhívással is célja volt az életben.

Talán nehezen szánjuk rá magunkat egy-egy áldásos alkalmon való részvételre. Ne halogassuk! Az Úr hív, halljuk hát meg a hívó szót, amíg tart a kegyelmi idő. Aki e rohanó világban is hallja ezt a hívó szót és meghívást kap a Cursillora, vegyen részt ezen az alkalmon, legyen részese a hitben való növekedésnek e csendes hétvégei alkalmon is.

Istennel csak úgy tudunk élni, ha el tudjuk fogadni az Ő ingyen való kegyelmét. Isten országának közelsége már itt a földön megtapasztalható, itt kell építeni azt, itt kell megmaradni a hozzá vezető keskeny úton.

Elindultunk a királyhalmeci gyülekezetből többedmagammal – mint Jézus és tanítványai – a hegyre, hogy három napon át imádkozzunk és az Ő szent igéjével éljünk. Imád-

kozva kérjük áldását, kegyelmét, szeretetét, bűnbocsánatát és megtartását.

Mindenkiben benne van a vágy, hogy boldog legyen. A boldogság keresése folyik a világban, mindenki másban keresi, más a vágya, más az ideálja. De az igazi boldogság Istenben van. De van-e elég bátorságunk Istenre bízni magunkat? Ehhez kapunk bátorságot és olyan lelki békét, amelyet csak az Úr adhat. Az Úr mondja: „*Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?*” (Mt 16,26) E három napos alkalmat, a Cursillo napjait személyesen kell átélni, az Istennel való találkozás áldott lehetőségét akár egy ilyen alkalmon is kihasználni. Bízom az Úrban, és biztosan tudom, hogy akik e hétvégén részt vettünk, nem fogjuk sajnálni az egymással és Urunkkal töltött időt.

Három nap után elindultunk a hegyről lefelé egy új élettel. Szeretnénk a tanultakat és tapasztaltakat szétszórni körülöttünk élő testvérek között.

Megköszönjük, hogy ilyen nagy kegyelmű Istenünk van, aki küldött hozzánk lelkészeket, előadókat, hogy erősítse-

nek, bátorítsanak hitben. Jézus Urunk azt mondja: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.” (Lk 5,32)

Adj a kegyelem Istene, hogy aki részt vesz ezen a hitbéli alkalmon, az hálatelt szívvel és imádkozó lélekkel térjen haza.

„Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Egyedül Istené a dicsőség!

Kulcsár Eleonóra

Zempléni Egyházmegyei Nap

A Zempléni Református Egyházmegye második alkalommal szervezi meg június 14-én az Egyházmegyei Nap elnevezésű rendezvényét Órösben. Az egész napos alkalom elsődleges célja az egyházmegye gyülekezeti tagjainak összehozása, a közös ünneplés, beszélgetés, az egység megnyilvánítása, az összetartozás kinyilvánítása. Fontos, hogy a különböző helyről érkező gyülekezeti tagok érezzék, hogy vagyunk, „sokan” vagyunk, akik ugyan abban a hitben, ugyan abban az egyházban vallják uruknak Krisztust. A szervező egyházmegye nem titkolt célja az, hogy az evangéliumot az utcára kivi- gye, s hogy egyházként a templom falain kívül is megmutatkozzon. Az egyházmegyei napra a gyülekezetek minden korosztályát várják és ezért a programot is ennek megfelelően szervezik.

A gazdag programkínálatból csupán egy párat emelnénk ki:

- Gyülekezetek megmérettetése bográcsétel készítésben
- Egy-egy előadással mutatkozik be a kistárkányi Matula bábcsoport és a kiségesi Mustármag bábcsoport
- Gyülekezeti kórusok bemutatkozó szolgálata
- Egyházunk múltjával, jelenével és jövőjével

foglalkozó kistermi előadások

- Komolyzenei koncert
- Kerekasztal beszélgetés egyházunk előjáróival
- Evangelizációs istentisztelet
- Reforgó ifjúsági zenekar koncertje
- A beregszászi Hajnalszillag zenekar nagykoncertje

Mindezen programok mellett az Egyházmegyei Napon különböző sátrokban ismerkedhetnek meg a látogatók az egyházunkban, egyházmegyéinkben és gyülekezeteinkben folyó szolgálattal. Így lesz mód megismerkedni egyházmegyéink gyülekezeteivel, azok történelmével, különböző sajtókiadványokkal, a különböző missziói területek munkájával. Lesz lehetőség keresztyén, hitméllyítő

könyvek vásárlására és egyháztáji termékek bemutatására is sor kerül. Üzemel majd a FIRESZ kávézó és a legkisebbekre gondolva nem csupán gyermekfelügyeletet, de a nap nagy részében gyermekfoglalkozásokat is biztosítanak a szervezők.

Bővebb információ a szervező egyházmegye honlapján olvasható: www.refzem.eu

Molnár István

A Krisztusban elrejtett élet

(Kol. 3:3)

Kolossé egykor Frigiának egyik legjelentősebb városa volt. Folyó mellett festői, gyümölcsstermő völgyben feküdt. Ma már csak romhalmazok vannak belőle. Rég eltűnt már az a szépen fejlődő keresztyén gyülekezet is, melyhez Pál apostol fogságból levelet írt. Ezt a gyülekezetet nem ő, hanem valószínűleg Epafrás alapította. Nem is járt ottan, ezért nem ismerte őket... Ennek ellenére munkatársainak megbízható értesítései alapján elismeri róluk, hogy Krisztus egyházának értékes tagjai.

Levelében arra kéri őket, hogy járjanak méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére. A tévtanítások romboló hatásai ellenére ragaszkodjanak Krisztushoz és általa haladjanak kitartóan az üdvösség teljességére vezető úton: „Mert meghaltatok és a ti éltetek el van rejtve Krisztussal az Istenben.” Azzal, hogy „meghaltatok”, - nem azt mondja róluk, hogy egy meghalt, élettelen gyülekezet, hanem olyan tagjai alkotják, akik a hi-

tetlen, bűnös életüket adták halálra és már új életet élnek Krisztussal az Istenben. És azt, hogy ez az új életük el van rejtve, nem úgy kell értenünk, hogy láthatatlan mások előtt. Az ilyen élet még nem igazi, és nem teljes hívó élet. Mert Jézus Krisztus arra figyelmezteti követőit: „Nem rejtethetitek el a hegyen épített várost, Ti vagytok a világ világossága. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy véka alá rejtsek, hanem hogy gyertyatartóba tegyék és fényljenek mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljenek a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mát. 5: 14-16). A Krisztusban elrejtett élő hit az által lesz nyilvánvalóvá, ha a keresztyén ember cselekedeteivel és szavaival bizonyosságot tesz Krisztus által nyert kegyelméről az emberek előtt... Az igazi hit tehát elrejtett és látható is.

Minden növénynek van föld feletti,

látható része, és van a földben elrejtett gyökérzete. A növények gyökérzetük által kapják a tápanyagot, és így fejlődnek zöldellő, virágzó és gyümölcsöt termővé... Ami a növényekről mondható, ugyanaz a természeti, élettani törvény vonatkozik és érvényesül meg az emberi, lelki életben is. Ahogyan gyökérzet nélkül nem létezhet élő, gyümölcsöt termő növény, Krisztus és a vele való élő kapcsolat nélkül senki nem lehet élő hitű, jó gyümölcsöt termő keresztyén. „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” - mondta Jézus. (Ján. 15:5) A külső, látható életünk minden megnyilvánulása, az elrejtett, belső lelki életünk állapotának a kivetítődése. A hitnek gyökerei Krisztus Golgotai áldozatának, büntörlő érdemében nyugosznak, és abból táplálkozik a lélek. Az élő hit látható jócselekedetei a Krisztusban elrejtett életből a lélek mélyéből ezáltal törnek elő.

Bár lehet a Krisztusban élő hit nél-

kül is Isten dolgairól beszélni, és lehet bizonyos vallásos megnyilvánulásokat is gyakorolni, de ezek, - lehetnek bármilyen mutatók, - Isten előtt csak holt, lélek nélküli, értéktelen és hatástalan cselekedetek Isten Szentlelkének vezérlése nélkül...

Azonban ha Krisztusban élő hitünk van is, az sem mellékes, hogy milyen mélyre hatolnak be hitünk gyökerei. A szőlőművelők tudják, hogy a szőlőtőnek vannak mélyen és a föld felső rétegeiben is gyökerei. Ha ezeket a felső gyökereket nem vágják, a szőlőtő főleg ezek által táplálkozik, ezért a mélyen lévő talpgyökerek nem fejlődnek ki erőteljessé. Ezáltal hosszantartó szárazságban a szőlőtőke csak sinylődik, és keveset terem... A gyenge, erőtlenséggel hitű keresztyént is, ha kiszáradt lelki állapotában súlyos megpróbáltatások érik, vagy veszélyes kísértések zúdulnak rá, ezekben vergődve, elerőtlenedett állapotában könnyen bűnbe esik és gyümölcsstenné silányul hívő élete. Ne elégedjünk meg tehát soha kezdetleges, felszínes gyenge hitünkkel! Törekedjünk állandóan egyre mélyebb hitre, hogy a legveszesebb helyzetekben is hitünkben rendületlenül megállhassunk, sőt még győzelmet is arathatunk!

A mély hitű, hívő keresztyén képét a pálmafa példázata, mely 60 méter magasra is megnő. Gyökerei is majdnem ilyen mélyre hatolnak le és ezáltal érik el a mélységben lévő, kiapadhatatlan élővizet. Így lehetnek életképesek és gyümölcsstermők még a sivatag száraz, égető forróságában is...

„Az igaz virul mint a pálmafa, magasra nő, mint a libanoni cédrus. Az Úr házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarán. Öreg korunkban is sarjat hajtának, dús lombúak és zöldek maradnak és hirdetik: „Igaz az Úr, kösziklám Ő, akiben nincsen álomság.” (Zsolt. 92: 13-16)

A pálmafát ha kivágják, gyökereiből új hajtás sarjad. Ugyanúgy, ha a Krisztusban mély közösségben élők munkálkodásuktól eltiltják, vagy börtönbe zárják, így is megtalálják tevékenységükre a lehetőséget. Ilyen helyzetben írta Pál apostol is leveleit. Felbecsülhetetlen áldásokat árasztva általuk és elvülhetetlen szolgálatot tett ezzel, nem csak a korabeli, hanem az egész keresztyénségnek. Majd a későbbi idők folyamán is Jézus Krisztusnak mennyi követője és Istennek sok vezetésre elhívott eszközre is hasonló helyzetekben, üldöztetések idejében is mindhalálig munkálkodott... Misszio-

náriusok hazájuktól, hívő testvérektől távol, pogány népek között élve, - nem csak megmaradtak hitükben, - hanem őket is elvezették a megváltó Krisztushoz. És az egyes lelkek megtérítésével a lelki sötétségben élő népek között virágzó, keresztyén gyülekezeteket hoztak létre. Az Isten Szentlelkével felruházott hívőket és országának munkásait nem lehet elnémitani. A mártír keresztyéneknek még a kiontott vére is mag, mert utánunk - mint a pálmafa levágott törzsének gyökereiből az új sarjak, - haláluk után új hívő életek támadnak...

Miért nem képes sok hívő keresztyén az alvó közömbös hitetlen környezetben, senkiben sem hitet ébreszteni?... Nem az-e ennek az oka, hogy sem élete példájával, sem bizonyágtételével azért nem tud erőteljes hatást másokra gyakorolni, mert megtorpan a hit útján és élete nincs mélyen elrejtve a Krisztussal az Istenben?... „Azért amiképpen vették a hitet a Krisztust, az Urat, aképen járjatok őbenne, meggyökerezvén és tovább épülvén őbenne és megerősödvén hitben, ami képen arra tanítottok, bővülködven abban hálaadással.” (Kol. 2: 6,7)

Erdélyi Zoltán

A pünkösöd

A pünkösöd megünneplésének szokása aránylag hamar kialakult a húsvét ünneplése után. A pünkösöd története bőséges leírást kap az Újszövetségben, évenkénti ünnepléséről azonban ott nincs még szó. Ez nem jelenti azt. Hogy nem lehetett korai szokás ünneplése, hiszen a kortársaknak, akár az Újszövetség keletkezésének századában, akár a következőben az természetes lehet, hogy ünneplik anélkül, hogy írtak volna róla. Tertulianus (150?-223-225), a sokat író teológus a 3. Század elején már említi. A pünkösöd abban is hasonlít a húsvétira, hogy ez sem csupán egynapos keresztyén ünnep, hanem egy ünnepkör. A római katolikus egyház megszüntette a pünkösöd önálló ünnepkör jellegét, és a húsvétéhoz csatolta (Czeglédy Sándor: Liturgika. Debrecen, 1959. 33. Vö. Sznási Sándor: Ünnepeink. A református egyházi év. Bp. 1999. Kálvin Kiad. 37. Skk.) és magát a pünkösdi ünnepet is egyetlen napra, pünkösöd vasárnapjára korlátozta, de ez az ő dolga. A reformátusok és más protestáns egyházak önálló

ünnepkörnek tekintik pünkösödöt és ezzel őrzik a hagyományt. E térem a hagyományaira büszke római katolikus egyház bizony eltért a saját egyházi hagyományaitól és az egyházi évben csupán két ünnepkörre, a húsvétira és a karácsonyra szűkítette a korábbi hármat. Ez azonban ismételtelen azt mondhatjuk, hogy az ő dolga.

Mi egyházilag ragaszkodunk a pünkösdi ünnepkörhöz, ami áldozócstörtéktől a Szentháromság-vasárnapig tart. Sietve hozzá kell tennünk, hogy Sznási idézett munkájában azt állítja, hogy örökkévalóság vasárnapjáig, az azonban nem református ünnep. Ez a liturgikus és a tévesen értelmezett, mondjuk ki, hogy önfeladó ökumenizmus felfogását tükrözi, az egyébként kitűnő szerzőnél. A valóságos gond ennél sokkal súlyosabb. A magyar nép az elmúlt évtizedek végén, úgy a nyolcvanas évekre már gyakorlatilag elfeledte a pünkösödöt. Addig a magyar reformátusok azon köre, amely karácsonyi-, újévi- és húsvéti üdvözlőket küldött rokonainak, barátainak, üz-

leti ügyfeleinek, a nyolcvanas évektől leszokott erről. A szekularizáció elsodorta a pünkösödöt. Ezért nincs üdvözlőlappunkösödre. Sőt a nagy ünnepeken templomba járó reformátusok is úgy veszik sokszor a pünkösödöt, mintha az már kiment volna a „divatból”, ezért mással töltik idejüket.

A pünkösöd neve a görög pentekoszté, azaz ötvenedik szóból származik. Református körökben néhány évtizede még a görög írásmód és hangzás alapján pünkösötnek írták és mondták. Mára ez a különbség elenyészett, alkalmazkodtak a helyesírás akadémiai szabályaiban előírt pünkösöd alak használatához. Az ünnep is visszaszorult a templomba, igaz, két napos maradt, sőt az állami ünnep is két napos egy idő óta, és pedig pünkösöd-vasárnap és pünkösöd-hétfő.

Arra a kérdésre, hogy van-e őszüvetési előzménye a pünkösödnek úgy, mint a húsvétnak, azt válaszolhatjuk, hogy tartalmilag nincs. A húsvét utáni 7. Vasárnapon, azaz az ötvenedik napon ünnepezték a keresztyének, aminek súlyát a

305-ben tartott elvirai zsinat adta meg és tette az egyház fő ünnepévé. A zsidó vallás Krisztus korában is a páska ünnepe után a 7. Szombaton, azaz a páska kezdő napjától számított ötvenedik napon ünnepelte az aratás befejezésének, az új kenyér kisülésének hálanapját, amelyen az új kenyérből mutattak be áldozatot Istennek. Később ehhez a Mózes közvetítésével a zsidó népnek adott Sinai hegyi törvény és Istennek a zsidó néppel kötött szövetsége ünnepe is társult. Zsidó neve az ünnepnek sávout, vagy tudományos ejtés szerint sövout, de előfordul sabuót formában is, ami heteket jelent, mivel pészah után hét héttel tartják.

A Krisztus feltámadásának napjától, húsvéttól számított ötvenedik napon történt a Szentírás híradása szerint a Szentlélek kitöltetése, ami a több napig tartó zsidó sövout ünnepébe esett. Egy nap eltolódás volt azonban. A sövout egy nappal hamarabb kezdődött, mint ahogy a Szentlélek kitöltetett, hiszen a sövout szombatra esett, a húsvét vasárnapjához számított 50. Nap, pedig szintén vasárnapra. Tehát egy nap eltolódással is csupán idői egybeesésről van szó, ami viszont nagyon fontos volt, hiszen az új kenyér és a Sinai hegyi törvényadás ünnepe miatt volt jelen Jeruzsálemben akkor nagyszámú zsidó zarándok, akiknek Péter a Szentlélek bátorítása nyomán elmondhatta hatalmas prédikációját arról, hogy a megváltás megtörtént. A Názareti Jézus a Megváltó, a Krisztus. Akit ugyan megfeszítettek, de Isten feltámasztotta és él, kegyelme készen van azok számára, akik megbánják bűneiket, és Krisztus tanításai szerint új életet kezdenek. Meghirdette Péter, hogy térjenek meg és keresztkedjenek a Jézus nevére. Háromezer ember megtért és megkeresztelkedett akkor. Ezzel megszületett az egyház. A pünkösd az egyház születésének napja.

Pünkösdkor teljesedett be a feltámadott Jézusnak a tanítványai számára menybemenetelek adott rendelkezése: „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígéretét, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nem sok idő múlva Szentlélekkel kereszteltettek meg... Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Judeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1,4-5,8) Ez áldozócsütörtökön történt. Tíz napot vártak a tanítványok Jeruzsálemben a Szentlélek

kitöltésére. Ez idő alatt az árulóvá lett Júdás helyére Mátyás személyében aposztoolt választottak. Az ismét teljessé vált tizenkettes tanítványi kót a Jézus egyéb jelen lévő követőivel együtt 120 főre rugva várta a Szentlelket. Akit Jézus más helyen Vigasztalónak nevezett. Szükségük is volt vigasztalóra, mert nagyon féltek a zsidó hatóságok üldözésétől, hogy az előbb-utóbb rájuk is kiterjed mint az eretnekként, hamis messiásként kivégzett Jézus követőire. Félelmük egyáltalán nem volt alaptalan.

A Szentlélek kitöltetésekor zúgó szél hangját hallották, tüzet láttak leszállni az égből a szobába, ahol tartózkodtak és a tanítványok mindegyike fölött lángnyelvek lobogtak. Egyszerre különös erőt, bátorságot és örömet éreztek és kimentek az utcára, ahova a szél zúgásá-

nak hallatára már nagy tömeg gyűlt össze. Ezekhez szóltak és a különböző nyelvjárású zsidók mind a saját nyelvjárásukon értették azt, amit a tanítványok beszéltek. A hallgatóság nem tudta mire vélni a dolgot. Egyesek részeknek tartották a tanítványokat, akik ekkor már Krisztus apostolaivá=küldötteivé váltak.

Péter oszlatta el a félreértést az első pünkösdői prédikációjával, amelyben az ószövetségi prófétai jövendölés beteljesedésének állította a történeteket és megtérésre hívta hallgatóit. Az ott megtért 3 000 ember alkotta az említett, korábbi Krisztust követőkkel a jeruzsálemi keresztyén ösgyülekezetet. A Péter prédikációjára megtértek egy része zarándokként tartózkodott a sövout miatt Jeruzsálemben, amikor aztán ezek a keresztyénné lett zarándokok hazatértek, első misszionáriusai lettek lakóhelyük zsinagógáikban és hitsorsaik között a Názareti Jézus személyében megjelent Szabadítónak (Krisztusnak, Messiásnak) és zsidókeresztyén gyülekezeteket

szerveztek.

Ezzel beteljesedett Jézusnak menybemenetelek adott ígérete, amit missziói parancsként értelmeznek azóta is a keresztyének. A Jézus által meghatározott lépcsőzetes hitterjesztést is követték a keresztyének, hiszen először a zsidók között lettek a megváltás tanúi, aztán kiterjedt a kör Samáriára, ahol a zsidó valláshoz hasonló, de azok által eretneknek tartott vallást gyakoroltak. Végül Pál apostol munkája által valósult meg, hogy a föld végső határáig és pedig minden népnek, immár nem csupán zsidóknak, hanem zsidó vallású és származású, un. Pogányoknak is hirdették a Krisztusban megtörtént megváltás jó hírét, görögéből egyházi magyar szóvá váltan mondván, evangéliumát.

A pünkösd vasárnapja utáni vasárnapot Szentháromság-vasárnapnak nevezi a római katolikus egyház. A középkorban évszázadokig tartó vita után 1334-ben, az avignoni fogságban rendelte el végül is XXII. János pápa annak megtartását, mondván, hogy az Isten szent hármasságának legyen az ünnepe. Az Atya karácsonykor elküldte Fiát a világba, Aki nagypénteken és húsvétkor elvégezte a váltáságot, pünkösdkor pedig a Szentlélek is kitöltetett. Az ünnep nem egy történelmi eseményhez kötődik, hanem egy – bár igaz – hittani tétel összefoglalását adja, de az üdv történelmi ünnepekben tartalmilag benne van mondanivalója. A magyar református egyház a 20. Század vége tájáig nem ünnepelte. Két neves református teológus, Sebestyén Jenő (1884-1950) és Ravasz László (1882-1975) egyaránt sajnálkozott, hogy a Szentháromság vasárnapja kimaradt a református hittudatból, de tudomásul vette, Ravasz László több prédikációs kötetében nem található Szentháromság-vasárnapi ígehirdetés. Az 1940-es években évente megjelent a Belmissziói útmutató, ami az adott év minden vasárnapjára és ünnepnapjára tartalmazott ígehirdetési vázlatot, az ünnepről szóló tanítást, de Szentháromság-vasárnapra nem. Ecsedy Aladár: Szeretek Téged Uram... Prédikációk. (Bp. 1940) című könyve szintén nem közöl Szentháromság-vasárnapi prédikációt. Szoros kivétel, szinte fehér holló Ecsedy Aladár: Egy év a szószéken. Vasárnapi és ünnepi délelőtti prédikációk. (Tahitófalu, 1947. Sylvester Nyomda. 163-167. Lap) című munkája, ami írja, hogy a 23. Vasárnap Szentháromság-vasárnap és közöl egy prédikációt 1Ján 5,7 alap-

ján. (A római katolikus hagyomány szerint az evangélium Mt 28, 18-20, az episztoła Róm 11,33-36 volt.)

A 20. Század utolsó évtizedében terelődött a figyelem a magyar református egyházban a Szentháromság-vasárnap megünneplésére, kezdtek megjelenni ilyen ígéhirdetési vázlatok a Református Egyház című havonta kiadott hivatalos lapban és szorgalmazta az egyházi vezetés a lelkészeknél az ilyen prédikációk tartását. Nem tartom helyesnek, hiszen a hittudat elenyészésének korában helyes dolog egy ilyen fontos hittételről tanítani a gyülekezetet. Alapvető oka azonban nem csupán ez volt eme ünnep felelevenítésének, hanem az elöttebe került liturgizmus, aminek gondolkodása szerint az egyház belső lelki megüresedését látványos szertartások, bőséges éneklések, a liturgus és a gyülekezet felelgetésre, a magyar református körében perifériára szorult, vagy nem is volt ünnepek felelevenítése, ill. meghonosítása. A más keresztyén felekezetekhez való minél inkább hasonulás vágya mellett az egyházi élet színesebbé, vonzóbbá tétele célját is szolgálják az ilyen törekvések. Czeglédi Sándor (1990-1998) debreceni teol. egyetemi tanár mondása azonban figyelemre méltó, aki szerint az egyház a szertartási újítások, vagy más

egyházak szertartásai elemeinek átvétele nem, csupán a Szentlélek újíthatja meg. Czeglédi Sándor tanszékehez tartozott a liturgika, vagy magyarul egyházszertartástan, de a kommunizmus idején, ő alig juthatott szóhoz. Nagyon kritikusan figyelte a liturgizmus kibontakozását, szűk körben hangot is adott nemtetszésének, megokolta annak elutasítását, de nyilvánosság előtt nem tehetette meg ezt, mert ellenvéleménye nyilvánítása esetén megszegényítésben volt része.

A liturgizmus és az önfeladó ökumenizmus terméke Szénási Sándor könyvében az a megállapítás, hogy a pünkösdi ünnepkör az örökkévalóság vasárnapjához tartana. Ez nem református ünnep, amit a római katolikus egyház is különböző időpontokra helyezett a történelem során, nem érdemes reformátori örökségünket megtörni ünneplésével. Ha a reformátornak a Szentírás mértéke szerint helyesnek tartották volna, akkor meghagyták volna. Üdvtörténeti esemény nem fűződik hozzá. Czeglédi Sándor liturgikai oktatása során tartotta magát ahhoz, hogy az örökkévalóság vasárnapjáról szót sem ejtett. Tanította viszont, hogy Szentháromság-vasárnaptól advent első vasárnapjához a református egyházban ünneptelen félév van. Ezen azt értik,

hogy nincs üdvtörténeti ünnep, tehát örökkévalóság vasárnapja sincs. Ez a református prédikációs kötetekben is nyomon követhető. A Szentírás kívüli történelmi emléknapi nem tartoznak az üdvtörténeti ünnepek közé, bármennyire kedvesek is legyenek számunkra és bármennyire lelkesen megüljük azokat.

A reformáció emléknapja október 31-i megünneplése kedves kötelességünk. Különböző dátumok után Németországban 1667-ben II. János György szász választófejedelem ajánlatára fogadták el október 31-ét, mint a lutheri 95 vitatétel kifüggesztésének napját a reformáció emlékünnepeként. Valóban, aligha lehetett volna találóbb emléknapot lelni a reformáció megünneplésére. A magyar reformátusság megünneplésére. A magyar reformátusság körében elég későn terjedt el ennek megülése. Manapság azon a napon este, vagy a hozzá legközelebbi vasárnapon tartják a református gyülekezetek a reformációi emlékünnepeket, ha mód van rá, akkor az evangélikus, baptista és metodista gyülekezetekkel közösen, legjobb évente felváltva eme felekezetek valamelyikében. (A római katolikus egyház meghívása erre az ünnepélyre tapintatlanságnak minősülhet.)

Dr. Csohány János

Épülő lelkészegyesületi kapcsolatok

Az Európa-i Lelkészegyesületek Konferenciája elnökségének közreműködésével indult meg a kapcsolatépítés Lelkészegyesületünk és az Anhalt-i Tartományi Egyház lelkészegyesülete között. A hónapokon át tartó kapcsolatépítést követően ez év februárjában meghívó érkezett, melyben az Anhalt-i Lelkészegyesület elnöksége a tavaszi egyesületi közgyűlésre hívta meg a Szlovákiai Magyar Református Lelkészegyesület elnökségét. Mivel ez a közgyűlés egyházunk lelkésztoábbképző alkalmának időpontjában volt, így e sorok írója utazott Köthen-be hitvesével. A mintegy ezer kilométeres utat Len-

Lothar Scholz lelkészegyesületi elnök megmutatja J. S. Bach által használt úrvacsorai kelyhet

gyországon keresztül tettük meg. A kedves fogadtatást követően az első napon megismerkedhettünk a helyi gyülekezet egyházi iskolájával, valamint a járási székhely két gyülekezetének történelmével és templomaival. A délután folyamán Wörlitz következett, ahol a helyi lelkész, aki az egyesület alelnöke, mutatta meg a valamikori hercegi birtok csodálatos épületeit és parkját. A szerdai napon Weimar következett, Göthe és Schiller működésének színhelye. Mivel gyülekezeti kiránduláshoz kapcsolódtunk, 52 útitársunk számára a Gelmerode-i autópálya-kápolnában áhitattal szolgálhattam. A német irodalom két „óriása” mellett Weimarban élte élete utolsó éveit Lucas Cranach a reformáció korának kiemelkedő

festője. Csütörtökön került sor a lelkészegyesületi találkozóra, ahol egyrészt bemutatkozott a testvéregyesület, melynek 77 tagja van és mintegy 150 gyülekezetben szolgálnak. Nagy érdeklődéssel hallgatták meg egyesületünkről szóló beszámolót, majd kérdésekre válaszolva igyekeztem megismertetni szolgálatunkat és egyesületünk munkáját. A személyes beszélgetések folyamán kiderült, hogy az egyesület több tagja járt már Felvidéken és egyházunk gyülekezeteiben is. A jó hangulatú közgyűlés résztvevői egyhangúlag jóváhagyták a testvérkapcsolat további fejlesztését. Örömmel hívhattam meg az egyesület képviselőit egy viszontlátogatásra. Isten kegyelme vezet minket, hogy amikor Európa bizonyos körei elfeledkeznek közös alapunkról, Jézus Krisztusról, akkor mi továbbra is a közösséget erősítsük azokkal, akik az apostollal együtt vallják: „nekem az élet Krisztus...”

Csoma L

Izrael – Ország? Nemzet? Gyülekezet?

Dán törzse

Bár Lea többször szült, Ráhel, a kedves feleség, gyermektelen maradt. A lelkileg elbizonytalanodott Ráhel szolgálóleányát, Bilhát viszi urához, hogy a tőle született gyermeket sajátjaként nevelje. Ezzel Sára példáját követi, aki Hágár nevű egyiptomi szolgálóját adta Ábrahámnak. A Bilhától született fiát Dánnak nevezi, ami annyit jelent: „Ítélt ügyemben Isten, meghallgatta szavamat, és adott nekem fiút.” 1.Mózes 30,6

Nem igazán lehet Dán törzset a többi törzssel összehasonlítani. Ezt tükrözi Jákób áldása is: „mint Izrael bármely törzse.” Története, egy saját útját járó nép története. A pusztai vándorlás idején az Izraelt vezető négy törzshöz tartozik. Amikor a nép táborozott Dán fiai a szövetség sátrának északi oldalát őrizték, a vándorlás idején pedig a zászlóvivők voltak. Az ő vezetésük alatt vándorolt Ásér és Naftali törzse is. Ezzel a megbízással akarták Dán törzset a testvéri törzsek

közösségében megerősíteni. Emellett a Szent Sátor elkészítésén dolgozó mesterek egyike is e törzs szülötte volt. Bezael, Uri fia Júda törzséhez tartozott, de Ahaliav Dánból származott. A zsidó hagyomány szerint a mestereket elhívó Isten így akarta megmutatni, hogy a Szövetség Sátra mindenkié, kicsinyeké és nagyoké egyaránt. Jákób és Mózes reménységgel, és a szabadulásért mondott imával áldják meg Dán törzset: „Dán ítéli a maga népét, mint Izrael bármely törzse. Dán kígyó lesz az úton, vipera az ösvényen, a ló csüdjébe harap, és lovasa hanyatt esik. Szabadításodra várok, Uram!” (1. Mózes 49)

A honfoglalás idején szálláshelyük a tengerparton lett kijelölve, keleten Benjamin és Júda törzsével, nyugaton a Filiszteusok törzseivel. Amíg a többi törzs viszonylagos nyugalomban fejlődött, Dánnak nehézségei voltak, mivel a folytonos katonai szolgálat (határőrzés) nagy erőket vont el. A bírák idejé-

ben közülük származott a rendkívüli erejű Sámson. Kifejezetten e kis és gyenge csoportban nő fel Izrael népének erős lelkű bírása, aki ellenszegül a Filiszteusoknak. Sámson története elárulja Dán erőtlenségét a törzsek között. Sámson magányos harcos marad, mint a törzs, amelyből származik. Saját családjától és törzsetől még csak kap segítséget, de végül elbukik. Több kutató szerint Dán valójában a Filiszteusok egy törzse volt, amelyik szövetségre lépett Izraellel. Ezek az állítások a következő mondaton alapulnak: „Dán,...mint egy a törzsek közül” – tehát olyan, mintha Izrael egy törzse lenne. A már említett problémás helyzet miatt állandósult az erőtlenség, minek következtében a törzs új szállásterületet keres. Egy öt férfiból álló delegáció Efraim törzsen át északon keres új otthon. Ez az Ásér és Naftali törzsével, a vándorlás idején kialakított jó kapcsolatra utal. Lisch városába, egy vízben gazdag vidékre költöznek, ahol teljesen megújul a nép, és megmutatja mennyire más, mint a többi törzs. Józsue minden törzs számára kijelölte a szálláshelyet és csak ebben az egy esetben került sor változtatásra. Dán városa a királyság idején határváros és vallási központ, amely a két legfontosabb szent hely egyike volt. A megerősödő Arám királyság elfoglalta és kirabolta Dán városait, majd III.Tukulti Alil Esarra a területet saját provinciájává tette és ezzel megszűnt Dán saját történelme.

*Dr.Avschalom Kapach, Israel Heute
ford. Cs. L.*

Szórvány-magyarság

Bosnyák-magyar találkozó Splitben

2014. április utolsó vasárnapján kisebbségi találkozóra került sor Splitben. A bosnyák kisebbségi egyesület baráti beszélgetésre hívta meg az ÚMKK tagjait, melyen a két közösség nagy része összegyűlt. A találkozó baráti hangulatban, kellemesen és hasznosan telt.

Ibrahim Duraković, a spliti bosnyák kisebbségi tanács elnöke, aki egyben városi képviselő is, 2014. április 27-én, vasárnap délután tapasztalatcserére hívta meg az ÚMKK tagjait. A két közösség már hosszú ideje jó viszonyban van, erről tesz biznyságot a mostani teadélután is.

A bosnyák tanács tagjaival egy igazán harmonikus délutánt töltöttek az ÚMKK tagjai. A találkozóknak a bosnyák kisebbségi egyesület központja adott helyet. A meghívásnak elegett tett az ÚMKK elnöksége, s egyben az egyesület pár többi felnőtt- és gyermek tagja is!

Ibrahim Duraković elmondása szerint jelenleg az ÚMKK a legaktívabban működő egyesület, akiktől a többi egyesület is sokat tanulhat. Hosszasan folyt a beszélgetés a magyar és bosnyák szokásokról, a külföldi lét előnyeiről és hátrányairól, a közös munka lehetőségeiről, az akarat és kitartás gyümölcseiről.

Rogošić-Radnics Zsuzsanna eképpen nyilatkozott az eseményről: *“Örömmel tölt el bennünket az elismerés, ugyanis sokan mások is észreveszik munkánk gyümölcsét.*

Mindössze három éve működő, kis létszámú egyesület vagyunk, saját klubhelyiség nélkül, városi képviselet nélkül, s így is elismerést kapunk munkánkról. Megjegyznem, hogy Split városában 3000 bosnyák él, míg magyar csak mindössze kb. 108!”

Valóban egy több szempontból is érdemes délutánnak voltak részesei a jelenlévők. Mindkét fél mesélt tapasztalatairól, nehézségeiről és elért eredményeiről, vidáman beszélgettek mindennapos élményeiről, és eszmét cseréltek a jövőbeli terveikről is. Bizunk benne, hogy ez a bensőséges kapcsolat a jövőben is megmarad, és jó példaként jár elől a többi egyesülettel való kapcsolattartásban.

Režić Annamária

Nemzeti kisebbségek a spliti Rivan

Immáron 4. alkalommal Split város megrendezte a városfalakon belül tevékenkedő kulturális-művészeti nemzeti kisebbségek közösségének találkozóját. Az Európai napok és Szent Dujmó ünnepének tiszteletére szervezett est 2014. május 9-én, pénteken este 19 órai kezdettel valósult meg a spliti Rivan.

„A csárdástól a sevdahaig” címet kapta a Slobodna Dalmácia c. újságban megjelent tudósítás a pénteki kisebbségi fellépésről. Az est mottója: „Ahol az ének, ott a haza”. Split utcáit és tereit lassan megtöltik a turisták, mindemellett ez alkalommal a hazai érdeklődők is szép számban képviseltették magukat, mi több, Ivo Baldasar, Split város polgármestere is tiszteletét tette. Az est folyamán fellépett a magyar-, szlovén-, szerb-, bosnyák- és makedón kultúregyesület tánc- és énekcsoportja, mintegy két órás műsorral.

„A nemzeti kisebbségek tagjai, mint polgártársaink, Split és Dalmácia gazdagságát jelentik számunkra. Mindamellet,

hogy értékesebbé teszik ezt a környezetet, a Dalmát tengerpart toleranciájáról és vendégszeretetéről tesz biznyságot az, hogy közöttünk élnek, sőt mi több, ez a sokszínűség jobb emberré tesz bennünket is.” - nyilatkozta a spliti polgármester.

Az est első fellépő csoportja az ÚMKK „Csárdás” tánc- és „Viola” énekkara volt, majd a HMDK Split-dalmát megyei egyesületének „Danko Pista” énekkara adott elő pár magyar dalt, ezt követte a szlovén „Triglav” kulturális egyesület vegyeskórusa szlovén-, valamint dalmát dalokat énekeltek. A szerb „Prosvjeta”- és a bosnyák „Preporod” kisebbségi csoportok szintén énekkel kecsegtették a közönséget, végül pedig a makedón „Makedonija” kórus lépett fel, akik egyébként az esemény kezdeményezői is egyben. Az est műsorvezetője Lidija Šegvić volt.

„Örömmel fogadtuk a fellépés lehetőségét ez éven is. Mind tánc-, mind énekkarunk tagjai lelkesen készültek az ünnepségre. Mivel mi voltunk az egyedüli tánc csoport, aki fellépett, ez külön büszkeséggel töltött el bennünket. Köszönjük, hogy újra itt lehettünk, és reméljük, jövőre ugyanitt ismét találkozunk az érdeklődők népes közösségével.” - mondta el Pincolić Anikó, a Központ tagja.

Minden alkalommal egy különleges ajándék a kisebbségi egyesületek számára, amikor megmutathatják sajátosságukat, bemutathatják kulturájuk és szokásaik egy töredékét. Ez bensőleg is építi a közösséget, s egyben táplálja a kultúra, valamint a művészet iránt érdeklődőket. Bizunk benne, hogy túl gyorsan fejlődő modern világunkban nem veszít majd értékéből a hagyomány-, kultúra és nyelvi értékek ápolása.

Režić Annamária

Botránkozásaink

„Megtartani. Felemelni. Életet adni. Kissé életidegen kifejezések ezek a huszonegyedik század emberének.”

Korunk „jóézésű polgára” imád sértett gyerekként viselkedni. Fontosnak érzi magát, ha okot talál valaki(k) ellenében, mint János és Jakab, amikor a samaritánus faluban nem fogadják be őket (Lk 9,51-56). Fontosnak érzi magát, ha akár csak verbális szinten, de ítélhet. A ma élő ember amolyan trendostromló kielégülése ez, ahogyan igyekszünk felfelé kapaszkodni. Sok-sok rugódozás árán.

Jakab és János nem veszik észre magukat, Jézus szinte rájuk legyint - mint ha csak magunkat hallanánk: nem vagy magadnál! A középkor egyháza hasonlóképp vezeti le botránkozásait: tüzek szállnak és lobbannak, valahogy senkit sem érdekel az Isten Fiának célja: az ember lelkének megtartása (Lk 9,56).

A modern kor „jóézésű polgára” másképp dolgozik, humánusabban botránkozik. Szinte észre sem veszi, hogy az egyengondolkodás sablonába kényszerít. Előbb önmagát, majd mindenki más, s onnan tekintget kifelé az elveszett világon, az aktuális samaritánus falun sajnálkozva. Égő gyufával a kezében.

Imádunk botránkozni, a megkeresett és felnagyított különbséget világgá kürtölni, a karaktergyilkosság eszköze-

vel letaglózni, eltüntetni azt, aki más úton jár, másképp gondolkodik, akit hiába győzködünk vélt vagy valós igazunkról. Vagy mert egyszerűen útban van.

Megfigyeltük-e már: a másokkal foglalkozó kommunikációnk jelentős ré-

Simon András grafikája

szében valakit (folyton azért) reszelünk, mert nem olyan, mint mi, mert gondolkodása, életmódja, tudása, stb. kisebb vagy nagyobb mértékben eltér a miénktől. Mert akarva vagy akaratlan nehézségei vannak. Érdekes, amit Bonhoeffer javasol ezügyben: „Meg kell tanulnunk, hogy embereket ne annak alapján ítéljük meg, amit tesznek vagy amit elmulasztanak megtenni, hanem annak alapján, amit elszenvednek.”

S ezzel már vissza is tértünk a jézusi útra, azt látjuk, amit ő néz: az elesett embert, akit Ő nem büntetni, de menteni akar. Megtartani. Felemelni. Életet

adni. Kissé életidegen kifejezések ezek a huszonegyedik század emberének.

El kellene tán' jussunk egyszer a lelki érettség azon fokára, amikor a magatartásban is hordozzuk az evangéliumot, amikor nem a savanyú idősebb testvér megvető pillanatásait utánozva fogadjuk a haza, a templomba vetődő tékozlót. Mint, aki „már nem is érti a világban tévelygő testvére kérdéseit, jajkiáltását, provokációját, nem érti és fél tőle” (Tóth Sára). Amikor nem zordan vizsgáztatni akarjuk a tétova, kusz, zavaros gondolatokat megfogalmazó istenkeresőt. Amikor végre nem az indokokat keressük, hogy miért nem segítünk a másikon (elissza, nem érdemli meg, stb. - milyen érdekes: Jézus éppen ezen indokok mentén akar megtartani...).

Jakab és János haragja felett győzelmeskedik a Jézus iránti ragaszkodás és szeretet. A krisztusi tekintély új utat kínál, amely Isten szeretetéből táplálkozik, s amely emberi szemmel és ésszel irracionális és megfoghatatlan. Ennek nyomán felhagynak a botránkozásból születő gyűjtogatás ítéletével, még akkor is, ha tán' nem egészen értik a Mestert. Ha lelkükben még füstölögnek „a rözse-dalok: / Füstösek, furcsák, búsak, bíborak” (Ady).

Fábián Tibor, Nagyvárad

Hazajáró Bártfán – ami nem volt megörökíthető

Előző számunkban felhívtuk olvasóink figyelmét a „Hazajáró” című dokumentumfilmre. A nagyszerű kezdeményezés méltó mindenki támogatására, hisz a magyar haza évszázados emlékeivel és jelenével ismert meg minden nézőt. A hónap elején módomban volt betekintést nyerni a forgatás menetébe. Spártai egyszerűség, a lényegre történő összpontosítás jellemzi az alkotók hozzáállását. És sok-sok tapasztalat az emberekkel való munkában. Mégis vannak keserű csalódások. Egy ilyet kellett megélnünk Bártfán is, amikor a Szent Egyed templomban forgatott a stáb. Az előzetes telefonon történt egyeztetés alapján egy meghatározott összeg kifizetését követően megkezdődhetett a munka. Mivel a templomban imádkozókat nem kívántuk zavarni, így a toronyban indult a felvétel. Ahogy azonban leérkeztünk a toronyból, legnagyobb meglepetésünkre a jegyárúsítók újabb összeg kifizetéséhez – most már az addig fizetett két és félszereséhez – kötötték a további felvételek készítésének engedélyezését. Hivatkoztak az esperesre, s ajánlották tőle kérjünk engedélyt, aki a plébánián van. A szomszédos plébánián viszont azt ott lévő apáca úgy tájékoztatott, hogy az esperes úr nincs a plébánián. Végül is a nézők így nem láthatták a templom csodálatos oltárképeit, sem a magyar királyok szobrait és a

magyar nyelvemlékeket sem. Fájó valóság, hogy azok, akik e műre mekképpen sem alkotóik, sem gondozóik nem voltak évszázadokon keresztül, a készbe betelepelve miként teszik lehetetlenné a néhai birtokosok leszármazottainak, hogy legalább megörökítsék néhai tulajdonuk jelenlegi állapotát.

Csoma L

A Kárpát-medence Reformátussága

Fénnyel és énekszóval

A Református Zenei Fesztivál nem csupán egy évente egyszer, nagy közösségben megélt vallási és művészi élmény, ennél sokkal több. Egység, közösség, összefogás, szeretet. Közösség, amely büszkén dicséri és hirdeti keresztyén értékeit; egység, amelyről időről-időre kiderül, hogy nagyobb, mint hinnénk. Evangélium, amely könnyedén túlénekelve az utcák zaját, fákllyakkal, de nélkülük is jelzőfény: Isten igéje él, nekünk pedig sóvá és világossággá kell lennünk, hogy ezt megmutassuk.

„Ez a mi dicsekvésünk” – Így hangzottak Steinbach József, a Dunántúli Református Egyházkerület püspökének köszöntő szavai a XI. Református Zenei Fesztivál Bakáts téri megnyitó áhítatán. A püspök igehirdetésében arról beszélt, hogy létezik Istennek tetsző dicsekvés is: az, amely nem emberi kérkedés, hanem evangélium, annak hirdetése, hogy hálát adunk és szolgálunk. Ez a dicsekvés az egymás iránti szeretetben és a közösségkovácsoló események révén valósulhat meg, a Református Zenei Fesztivál pedig kiváló alkalom, hogy e kettő egyszerre jöhessen létre. A fesztivál főszervezője, Böszörményi Gergely küldetésének tartja, hogy a Magyar Református Egyház kulturális, társadalmi és hitéleti munkáját, de legfőképpen zenei kincseit egyháztagjai és a világ elé tárja, így a programsorozat mindhárom napján szakmailag elismert és lélekben elkötelezett művészek, kerekasztal-beszélgetések, zenés áhítatok és családi programok várják a közönséget (s egyúttal közösséget).

A pénteki nap ismerős nevekkal csalogatta a zenével evangelizálni vágyókat, de azoknak is kellemes programot jelentett, akik csupán arra sétálva lettek figyelmesek a Bakáts téri színpadra. A Református Zenei Fesztivál akár a „Kárpát-medence hangjai” nevet is kaphatta volna, hiszen itt hit és hagyományörzés egyszerre van jelen. A Tázló Együttes hagyományos hangszereivel szívtől szívig ható moldvai csángó népzene hozott a színpadra, a Cimbiliband zenekar modern formába öltöztetett népzenevel örvendeztette meg a közösséget, mindezt az *Invocatio Musicalis* egészítette ki egy válogatással a legszebb református népdalokból és zsoltárokból. A közönség lélekben már az esti fákllyásmenetre készülhetett.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté, 5,16)

A pénteki program az esti zsoltáros fákllyásmenettel, majd egy zenés áhítattal zárult a műemléki rekonstrukció után immár nyílt kapukkal hívogató Kálvin téri református templomban. Az éneklő közösséget látva a résztvevőknek és az arra járóknak is az lehet az érzése: a szervezők

mindjárt az első napra tartogatták lehangulatossabb és legmegérintőbb programot. A menetet Böszörményi Gergely és Dr. Balla Péter, a Károli Gáspár Református Egyetem (KRE) rektora vezette, utánuk pedig kicsik és nagyok, idősek és fiatalok töltötték meg az evangélium zenéjével a Ráday utca majdnem teljes hosszát. A legkisebbek szülei nyakában ülve magasodtak a tömeg felé, épp ahogyan a fény és a hang: a zsoltáros dicséret nem pusztán az utcán meg-megálló járókelőknek szólt, de fel a magasba, Istenhez, Istennek is. Az éneklőket fúvósok kísérték, ám ahogy a zenekar egyre előrébb haladt, a hangszerek csengését lassanként a büszke énekszó váltotta fel, mígnem a tömeg az „Erős vár a mi Istenünk” sorait zengve megtöltötte a Kálvin téri templom utolsó karzatát is.

A késő esti zenés áhítaton Isten igéjét Balla Péter, a KRE rektora hir-

dette: Pál apostol filippibeliekhez írt levelének második fejezetének 4-11. verséről tett bizonyosságot: „és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is. Az az indulat legyen bennetek, ami a Krisztus Jézusban is megvolt”. Az igemagyarázat világossá tette: az Úr üzenete a Református Zenei Fesztivál pénteki napjának minden résztvevőjéhez szól: „Krisztus-himnusz ez, amely az egymásnak való segítségnyújtásra, az egymással való közösségvállalásra int minket.”

Hogyan tehetne ennek méltóbban eleget a fesztivál, mint a magyar református egység ünnepével való összekapcsolódással? A megnyitó áhítaton többek közt székelyudvarhelyi, királyhelmei, magyarkanizsai és szilágysomlyói vendégek is részt vettek, a fákllyásmeneten pedig a fiatalok népviseletben és székely zászlókat lengetve álltak büszkén a közösség élére. A lelki és zenei egység országhatáron innen és túlról érkező delegációk által az „RZF 500 Fesztiválkórus” hangversenyén valósul majd meg, hogy az evangélium a következő Református Zenei Fesztiválig még egyszer elnyomja az utca zaját.

Németi Noémi, Fotó: Dimény András /reformatus.hu

Az egység jövője

Történelmi idő volt 2009. május 22. – hangzott el május 24-én a debreceni Református Egység Fesztivál püspöki kerekasztalán. A Magyar Református Egyház részegyházainak lelkesi vezetői a Debreceni Református Kollégium dísztermében tartott beszélgetésen elmondták: ha nincs egység, akkor jövő sincs.

„Egymásra találtunk, igazi közösség letünk. Azóta egymás terhére hordozzuk, együtt álmodjuk az álmainkat, és együtt valósítjuk meg az Istentől ránk bízott feladatokat” – érté-

kelte a magyar református egység elmúlt öt évét Zán Fábíán Sándor. A kárpátaljai püspök szerint az egység az életben maradáshoz, az épüléshez, a jövőt jelentő közösségük számára, valamint lehetőség arra, hogy „ne csak éldegéljünk, hanem megerősödjünk Krisztus bizonyosítói legyünk Ukrajnában”.

„Ha nincs egység, nincs jövő” – fejtette ki Szabó István dunamelléki püspök, aki elmondta, hogy az egység mindig is evidencia volt az egyházkerületükben, hiszen a török hódoltság idején elnéptelenedő területet az ország legkülönfélébb részeiről odaköltözött emberek népesítették be újra. Az egység szerinte sokszínű, és

mindig mozgásban van, így időnként viták jellemzik, de ez nem baj, hiszen a diskurzus vezet csak konszenzusra, ha egymásnak üzengetnek a felek, az nem. Az egyházi vezető hangsúlyozta: a magyar reformátusság konszenzusereső közösség.

„Történelmi idő volt 2009. május 22.” – tekintett vissza az öt évvel ezelőtti történetekre Fazekas László. A felvidéki reformátusok lelkes vezetője szerint az alkotmányozó zsinat és a hozzá kapcsolódó egységünnep megerősítő alkalom volt számukra, amely felrázta őket a 2004. december 5-i népszavazás okozta apátiából.

„Krisztus a jövő, együtt követjük őt” – emlékeztetett az öt évvel ezelőtti jelmondatra Steinbach József dunántúli püspök, aki szerint annak minden szava hangsúlyos ma is. Elmondta: nekünk Jézus Krisztust kell hirdet-

nünk, mert aki rá épít, csak annak van jövője. Ezért a világnak, Európának és hazánknak is nagy szüksége van rá.

„A nemzeti egység megteremtésében a református egyház elöl járt és elöl jár ma is” – hangsúlyozta Kató Béla. Az erdélyi püspök úgy véli, hogy az egységre azért van szükség, mert az egyházunk fogyását csak a határaink tágitásával lehet megállítani. Mint mondta, a kisebb közösségeknek önállóan nincs erejük a problémáik kezelésére. A jövőről szólva az egyházi vezető hozzátette: a hatékonyság érdekében a Magyar Református Egyház nagyobb szervezeti egységére kell törekedni, a sajátosságok tiszteletben tartása mellett.

„A két romániai egyházkerület jó úton jár, de a nemzeti egység gondolata ma is veszélyben van Erdélyben” – figyelmeztetett hozzászólásában az erdélyi magyarság politikai megosz-

tottságában rejlő veszélyekre Csűry István királyhágómelléki püspök, aki azt hangsúlyozta, hogy bár a gondjainkat jól diagnosztizáljuk, ez nem elég: a református egyháznak gyógyító egyházzá kell válnia.

„Nem vagyunk magunkra hagyva” – adott a horvátországi reformátusok érzésének hangot lelkes vezetőjük, Csáti Szabó Lajos. A püspök örömet fejezte ki amiatt, hogy a délszláv háborúk során sokat szenvedett közösségük egyházpolitikai okokból ugyan valamivel később, de tavaly végre csatlakozhatott a Magyar Református Egyházhoz.

„A lelki egység mindig is megvolt közöttünk” – szögezte le Halász Béla délvidéki püspök, aki az egységre folyamatként tekint, amiért szüntelenül imádkozni és cselekedni kell.

Kiss Sándor

Egység Amerikában is?

A Kárpát-medencei magyar református anya-egyházak példáján felbuzdulva egységsülési folyamat indult az Amerikában élő magyar reformátusok életében is. A két tengerentúli egyház közeledéséről Szabó Sándort, az Amerikai Magyar Református Egyház püspökét a debreceni Református Egység Fesztiválon kérdeztük.

Bár a magyar reformátusság egységét ünnepeľjük Debrecenben, Amerikában még mindig két magyar református egyház van. Hol tart közöttük az egységsülési folyamat?

A két amerikai magyar református közösség különállása közel egy évszázadra tekint vissza, de ennek nem feltétlenül csak negatív olvasata van. Végig jó kapcsolat volt a két egyház között, teológiai meggyőződésünk is azonos, a különbség pusztán az adminisztráció területén jelent meg az életünkben. A gyülekezetekben a kezdetektől fogva élt a vágy, hogy szervezetileg is újra egyek lehessünk, de az egyházi vezetők vagy a lelkipásztorok szintjén valamiért mindig elakadtak az erre irányuló

kezdeményezések.

Legújabbban hogy került napirendre a kérdés?

A két egyház püspöke vendégként mindig ott van a másik egyháztest zsinati ülésén, és amikor 2006-ban megválasztottak erre a tisztségre, a gyűléseken elmondott köszöntőimben mindig kitértem az egység kérdéseire is, sürgetve azt. Sokáig nem érkezett válasz, míg tavalyelőtt év végén végre kedvező visszhangra találtam. Azóta a két egyház vezetői két-háromhavonta tanácskoznak egymással az egység kérdéseiről, legutóbb éppen múlt héten találkoztunk. Szükség van a minél szorosabb összefogásra, mert fogyatkozó közösségként együtt talán tovább megmaradhatunk. A Kálvin Egyházkerület különösen érzi ezt, hiszen az UCC-n belül kisebbséget képvisel nemcsak nyelvi szempontból, de egy fontos társadalmi kérdésben is. Az amerikai testvérek ugyanis elfogadják a homoszexuális párok házasságát és a homoszexuális lelkipásztorok felszentelését is. Ez a liberális felfogás a magyar egyház rész számára elfogadhatatlan. Ennek ellenére persze ellenzői is vannak a magyar egységsülési folyamatnak: vannak, akik inkább az UCC-n belül maradnának, mert az amerikai egyház kedvező anyagi feltételeket biztosít magyar

lelkipásztorainak is.

Milyen eredményei vannak eddig a megindult folyamatnak?

A közeledésben bátorít minket és utat mutat nekünk a Magyar Református Egyház is, amiért nagyon hálásak vagyunk. Reméljük, hogy mielőbb, talán már a jövő év elején közös zsinatot tarthatunk, de terveink között szerepel egy közös lelkésképzésbizottság felállítása, valamint már idén egy közös újság kiadása is. Már most sokkal közelebb kerülünk egymáshoz, mint eddig bármikor, és ez rendkívül pozitívan hat mindkét amerikai magyar egyház szolgálatára. Biztos vagyok abban, hogy a megkezdett folyamat most már nem visszafordítható.

Az Amerikai Egyesült Államok területén szűk száz esztendője két magyar ajkú református egyház szolgál: az egyik a független Amerikai Magyar Református Egyház, a másik az angol nyelvű Krisztus Egyesült Egyháza (UCC) részeként működő Kálvin Egyházkerület. Az előbbinek harmincnolc – közöttük az elmúlt években alakult hét missziói –, az utóbbinak harminc gyülekezete van. Az Amerikai Magyar Református egyház tavaly csatlakozott az egységes Magyar Református Egyházhoz.

Kiss Sándor, Fotó: Vargos

A Református Egység Fesztivál ünnepi nyilatkozata (Debrecen, 2014. május 24.)

A református egységfesztivál alkalmából a Generális Konvent Elnöksége a rendezvény jelmondata, a „*Legyenek láthatóvá tetteid...*” (Zsolt 90,16) ige alapján a következő nyilatkozatot teszi.

Isten nevéét magasztaljuk, hogy imádságainkat meghallgatta és öt évvel ezelőtti alkotmányos formában is kimondhattuk a Magyar Református Egyház egységét. A közös egyházban otthont kértünk és kínáltunk a Kárpát-medencében, valamint a világ többi részén élő reformátusoknak, felismerve, hogy bár sorsunk és történetünk eltérő, de mindannyian Krisztushoz tartozunk, s ekképp összetartozunk.

Az elmúlt öt évre visszatekintve hálát

adunk, hogy megtapasztalhattuk Isten gondviselő munkáját közöttünk, aki célt és erőt adott szolgálatunkhoz.

A meghallgatott imádság, a valóra vált álom ugyanakkor felelősséget is helyez mindannyiunk vállára: ez a hűséges reménykedés. Egyfelől az egység létrejöttének folyamatában megtapasztalhattuk, hogy Isten nem fordul el azoktól, akik tőle kérnek. Másfelől megtanít minket arra is, hogy reménységben tekintsünk a tőlünk távolabb lévő dolgokra. Az egységben tehát bátorságot kaphatunk arra, hogy a történelmi időt, amiben élünk, Isten kezében reménységben lássuk. Kötelez az Ige: „*amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel...*” (Gal 6,10)

A politikai határok elválasztó valóságát is meghaladhattuk a Magyar Református Egyház közösségében. Ugyanaz a zsinati közösség, amely kimondta az egységes Magyar Református Egyház létrejöttét, 2013-ban elfogadta és új fordításban hitvallásaként megerősítette a Heidelbergi Káté szövegét, melyre nemcsak keresztény tanításként, hanem mint a reformáció kulcsfontosságú, Európa egyéni és közösségi értékeit gyökeresen megújító dokumentumára is tekintünk.

A Magyar Református Egyház mindezekén túl azért is reménységet hordoz számunkra, mert öt éves fennállása során megtapasztalhattuk, hogy közösségünk megélése és szolgálata

– itt az egymás iránti gyanakvással és etnikai feszültségekkel terhelt Kelet-Közép-Európában – békésen valósulhat meg. Egyházunk olyan hitvallásos, lelki egység, amely a régió országaiban békében fejt ki hatását. Meggyőződésünk szerint ennek legfőbb oka az, hogy a reformá-

tus egység nem öncélú folyamat, hanem közösségünk mindenhol erősödő társadalmi szolgálatot is magával hoz. Ahogy a Magyar Református Egyház alkotmányának kimondásakor, úgy most is arról teszünk bizonyosságot, hogy ez az egység, ez a békeség a nemzetek, népek törté-

nelmi megbékélésének kovásza lehet.

Ez a reménység nem szegényít meg, mert ahol Isten láthatóvá teszi tetteit, ott egy önmagával és másokkal megbékélt nép zengheti dicséretét: „Krisztus a jövő, együtt követjük őt!”

Többszörös öröm

Honnan jöttek és hogy érezték magukat Debrecenben? Erről kérdeztük a május 24-i Református Egység Fesztivál záró istentisztelete után a nap résztvevőit.

Farkasné Nádor Viktória hivatali dolgozó, Pápa, Magyarország

A pápai gyülekezet óvodásainak és kisiskolásainak a Lili és a hihetetlen visszatérés című produkcióját kísértük ide. Jó volt látni, hogy a gyerekeknek mekkora élményt jelentett ez a bemutatkozási lehetőség a Nagytemplom előtti csodálatos téren. Öt évvel ezelőtt sajnos nem lehettem itt, és Debrecenben sem jártam még, ezért nagyon érdekelt, milyen lesz majd ez a találkozó. A fesztivál és a város is nagyon tetszett, örömmel lennék még itt pár napot.

Mester Julianna nyugdíjas, Lupény, Erdély

A dél-erdélyi Zsilvölgéből – Lupény, Vulkán, Petrila, Petroszény, Vajdahunyad és Déva református gyülekezeteiből – jöttünk körülbelül hatvanan. Öt évvel ezelőtt is itt voltunk. Örülök, hogy el tudtunk jönni most is, nagyon jól éreztük magunkat, és reméljük, hogy lesznek még ilyen alkalmak. Minden programba belekóstoltunk, jártunk a Kis- és a Nagytemplomban, sőt még a Munkácsy-képeket is megnéztük a Déri Múzeumban.

Nagy Károly Zsolt kultúrantropológus, Sárospatak, Magyarország

Főleg az jelentett sokat számomra, hogy találkoztam az egykori kárpátaljai teológiai évfolyamtársaimmal. Jó volt látni őket, de rossz volt hallani a beszámolójukat szorongatót helyzetükről: a katonai behívókról és az őket körülvevő feszültségről. Találó volt ebből a szempontból, ahogy az egyházi vezetők kerekasztal-beszélgetésén Zán Fábián Sándor kárpátaljai püspök aktualizálta az egység kérdé-

sét: az egység legfontosabb üzenete számunkra most a megmaradás. Örültem annak is, ahogy az istentiszteleten elmondott imádságában Bölcskei Gusztáv püspök konkretizálta az egységet, amikor kárpátaljai és az árvízzel küzdő testvéreinkért emelte fel a szavát. A mi feladatunk az, hogy az egységet valóban a megmaradás eszközkévé formáljuk számunkra.

Pataki Ferenc nyugdíjas, Zürich, Svájc

A lelkipásztorunkkal együtt képviseltük a svájci protestánsokat Debrecenben. Sok régi jó baráttal és ismerőssel találkoztam, és ha a gazdag programkínálat engedte volna, bizonyára még többükkel tudtam volna beszélgetni. A horvátországi Baranyában nőttem fel, különösen örültem az ottaniaknak, mert ugyan mindig jó ismerősökkel találkozni, de amikor földiekkel, gyerekkori barátokkal találkozik az ember, akkor az kétszeres öröm.

Pándy Árpád lelkipásztor, Nagykapos, Felvidék

Két autóbusszal érkeztünk, mintegy hetvenen. Külön öröm számomra, hogy itt van közöttünk gyülekeztünk huszonegy konfirmandusa is. Ők is belekóstoltak most a kálvinista Róma légkörébe. Biztos vagyok benne, hogy az átélt élmény később jó gyümölcsöt terem majd az életükben. Ami utunkba akadt, azt megnéztük a gazdag programkínálatból: koncerteket hallgattunk, kézműveskedtünk, és természetesen részt vettünk az istentiszteleten is. Óriási élmény volt, hogy hatalmas távolságokat legyőzve ismét együtt lehetett a Kárpát-medence református magyarsága.

Simon Lóránt Ferenc zenepedagógus, Méra, Erdély

Fontosnak tartottuk, hogy hatvanfős csoportunk hagyomá-

nyos viseletünkben képviselje Kalotaszeg negyvenkét színmagyar református faluját a debreceni egységfesztiválon. A mai napig őrizzük a hagyományainkat, és úrvacsorához, konfirmációra és a többi jeles ünnepre is – fiatalok és öregek egyaránt – felvesszük ezeket a cifra ruhákat. Öt éve is itt voltam a Kolozsvári Református Kollégium kórusával, de azt mondtam, ha csak lehetőség van rá, most is eljövök.

Szabó Petra gimnazista, Kiskunhalas, Magyarország

A kiskunhalasi Szilády Áron Református Gimnázium iskola-kórusával jöttem, két művet hoztunk a debreceni találkozóra. Sikerélményünk volt, azt hiszem, a jó formánkat tudtuk hozni. Nem voltam még Debrecenben, de nagyon szép város, és a fesztivál hangulata is magával ragadott nemcsak engem, hanem a barátóimot is. Nem is gondoltam volna, hogy ennyi embert meg tud szólítani ez a program.

Seny Péter lelkipásztor, Haraszti, Szlavónia

Boldog vagyok, mert az Úr megmutatta azt, hogy a horvátországi magyarságnak helye van a Kárpát-medencei magyar református egységben. Nem tudtunk tíz lépést megtenni úgy itt a Nagytemplom előtt, hogy ne találkoztunk volna újabb és újabb ismerősökkel. Ez a minket elkísérő gyerekeknek különösen nagy élmény volt, mert így láthatták: valóságos, élő közösségről van szó, amelynek mi is szerves részei vagyunk. A szórványból érkező fiatalok most láthatták, hogy mekkora erő a magyar reformátusság. De a találkozásoknak köszönhetően a nyári táborokat is sikerült egyeztetnünk, így a haraszti fiatalok a vakáció alatt ott lesznek Sárospatakon és Balatonfenyvesen is.

Összeállította: Kiss Sándor, képek: Keppel Ákos/-reformatus.hu

Új vezetőség a Nőszövetség élén

Május 17-én tartotta a Magyarországi Református Nőszövetség tisztújító küldöttgyűlését. A Nőszövetség új elnöke P. Tóthné Szakács Zita, a Magyarországi Református Egyház Zsinati Missziói Irodájának korábbi vezetője, a Dunántúli Nőszövetség elnöke.

A Budapesten megtartott küldöttgyűlésen új vezetőséget választott a magyarországi szervezet. A küldöttek a következő négy éves ciklusra P. Tóthné Szakács Zitát, a Dunántúli Nőszövetség elnökét választották meg elnökül. Elnökhelyettes Dr. Svébisné

Juhász Márta, a Dunamelléki Nőszövetség elnöke lett, míg a titkári feladatokat továbbra is Gilicze Andrásné látja el. P. Tóthné Szakács Zita megválasztása után elmondta: a nőszövetség legfőbb célja nem változott, azaz a híd szerepét kell felvállalni keresztyén asszonyok és nem keresztyének között is. Szemléletes képpel beszélt arról is, hogyan kell figyelniük a társadalomban a lélekmentés szükségességére.

Jakab-Köves Gyopárka, forrás: refdunantul.hu

Az elengedésről

Úgy gondolom, életünk fontos része az elengedni tudás. Hittanon, istentiszteleteken gyakran halljuk azt, foggad el Jézust, engedd őt az életed részévé válni stb. Keveset beszélünk azonban arról, hogy Isten megtanít minket az elengedés 'tudományára' is. Ahogy növekedünk, és telnek az évek, megtanuljuk elengedni az óvónéniket, tanítónéniket, régi barátokat. Lassan megtanuljuk, hogy fáj elengedni azt, amit és akit szerettünk.

Amikor Jézus a földi életet választotta, hogy bizonyítsa nekünk Isten szeretetét és kegyelmét, el kellett engednie értünk isteni természetét egy időre. Amikor közöttünk járt, mindenki láthatta, mennyire szereti az embereket, szeret segíteni, gyógyítani, tanítani - hogy mennyire szerette ezt a világot és az életet. Mégis, az Ő küldetése az volt, hogy mindezt elengedje - nem véglegesen, hiszen feltámadása után még negyven napig az övéivel volt, de aztán tíz nap múlva eljött annak is az ideje, hogy visszatérjen az Ő Mennyei Atyjához. Elengedte a földi életet, hogy megváltói munkája teljes legyen, majd elküldte Szentlelkét, hogy megszülethessen az egyház, amelynek mi is tagjai vagyunk. Azt kérdezed, mire való az egyház, és miért olyan fontos templomba járni, vagy részt venni a gyülekezeti életben? Hiszen olyan sok mindent el kell engednünk érte.

A vasárnapot Neki szánni, lelkünkben mindig emlékezni arra, hogy mit ígértünk a konfirmáció alkalmával... elengedni mindazt, ami érdekes(ebbnek tűnik pillanatnyilag). Jézus arra biztat minket, hogy legyen bátorságunk nemet mondani, amikor érezzük, és tudjuk, hogy valaki bajba akar sodorni minket. Arra biztat, merjünk hinni az Ő nevében a kísértések idején.

Erről igazán hitelesen Pál apostol tudott beszélni. Ha Krisztus megismerése előtti életére nézünk, el kell, hogy mondjuk, hogy egy olyan ember volt, aki szenvedélyesen üldözte a keresztyéneket, és kifejezetten örömet lelte abban, hogy feljethette őket, sőt, kivégzéseken is részt vett. Milyen ember az ilyen, aki képes így viselkedni? Mondhatni, tetteivel inkább hasonlított az áruló Júdásra, mintsem Isten képére! Mégis, mi történt vele, amikor Jézus megállította őt a damaszkuszi úton? Tudjuk, hogy Júdást a lelkiismeret-furdalása az öngyilkosságba hajszolta, mert nem volt képes szembenézni azzal, amit tett. Vele szemben, Pál apostol igaz bűnbánatot gyakorolt, és azután az egész életét annak a szent célnak szentelte, hogy Krisztust minél többen megismerjék. El tudta engedni a régi életét Krisztusért.

Leveleiben azután gyakran vall arról, hogy ez egyáltalán nem volt egy

könnyű döntés számára. Elmondja, hogy minden nap meg kell küzdenie azzal az emberrel, aki ő valaha volt. Minden nap emlékeztetnie kellett magát arra, hogy okkal engedte el aljas, bosszúálló múltját.

Mert az elengedés mellett ott van a megtartatás is. Sok kísértést és vágyat kell elengednünk az élet során. Valamit azonban jó megtartani: talán épp annak a bűnnek emlékét, amely ráébresztett arra, hogy nem lesz ez így jó, ha ezen az úton haladunk tovább. Mindig emlékeznünk kell arra, milyen mélyre voltunk képesek süllyedni, és honnan, milyen mélységből emelt, mentett ki minket a Krisztus. Meg kell tartanunk szívünkben azt a Krisztust, aki mindent elengedett értünk, hogy megtartassunk az örök életre.

Imádság: Köszönöm, Uram, hogy Te mindig a javamat akarod, és Szent Fiad által számomra is elhozta a megváltás lehetőségét. Kérlek, add, hogy a nehéz időkben a Te kezébe tudjak kapaszkodni, mert nélküled elveszett vagyok, de Általad mindenre van erőm. Ámen.

Aranymondás: „Mindenne van erőm a Krisztusban, Aki megerősít engem.“ (Fil 4:13)

-Gy.Sz.-

REFORMÁTUS

Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás
- igazgató Csoma László

Terjeszti a Deregnyő-i Református Keresztyén
Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő - Fülöp Sándor,
szerkesztők - Režić Annamária, Kraus Viktor
kárpatmedencei tudósítók:
Fábián Tibor, Szenn Péter

Felelős szerkesztő: Györky Szilvia

Nyomja: Györky Marián - MS PRINT

Szerkesztőség címe:

076 74 Drahňov-Deregnyő 216,
Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,
E-mail: ladislavcsoma@gmail.com
vagy csomalaszlo@centrum.sk

IFI Rejtvény

- Jézus aludt, míg ez volt a tengeren.
- Jézus édesanyja neve.
- A vámszedő neve, akit Jézus elhívott az asztal mellől.
- Ebben a városban gyógyította meg a megszállottat.
- Pál neve megtérése előtt.
- Jézus árulójának neve.
- Jézus feltámasztotta őt.
- A Szentlélek kitöltetésének ünnepe.

A rejtvény megfejtését a Szerkesztőség címére lehet beküldeni, 2014. július 20-ig: Református Újság Szerkesztősége, Hlavná 216. Drahňov 07674.

FIGYELEM: Csak az újságból kivágott, eredeti rejtvényt tudjuk elfogadni.

